



SOCIETAT CATALANA DE BIOLOGIA  
FILIAL DE L'INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS

Carrer del Carme, 47  
08001 Barcelona

Núm. 193

Febrer 2007

## QUÈ CAL SABER?

### L'OMISSIÓ DE LA PREPOSICIÓ *DE*

En català, quan un **nom** és complement d'un altre, ha d'anar introduït amb una **preposició**, generalment **de**. Així doncs, diem *got d'aigua*, no *got aigua*. Recentment, però, s'han introduït una sèrie de termes compostos per dos noms juxtaposats (és a dir, sense cap preposició de lligam). Aquests compostos no se solen considerar normatius, ja que, com acabem de comentar, tenen una estructura contrària al geni de la llengua catalana. Tanmateix, si el terme s'acaba consolidant pot ser que es consideri admissible en determinats contextos. Vegem-ho amb exemples.

**Any de llum** i **futbol de sala** són dos termes antics construïts segons l'estructura habitual en català, però actualment són poc usats, i només en situacions molt formals. En lloc d'aquestes formes, habitualment es fa servir **any llum** i **futbol sala**, respectivament, termes acceptats ja fa temps per la normativa.

Un terme acceptat recentment és **impressora làser**. Fins fa poc, l'única forma normativa era **impressora de làser**, més adequada segons les regles sintàctiques del català. En un cas semblant, **impressora d'injecció**, els parlants es decanten clarament a favor de la forma amb preposició (i no *impressora injecció*).

Un dels casos en què la forma sense *de* no ha estat acceptada és *efecte hivernacle*. La forma correcta és **efecte d'hivernacle**, tot i que és menys usada per influència de l'espanyol.

En el cas dels noms de les **vies públiques**, és preferible emprar la preposició *de* entre l'element genèric i l'element específic de la denominació: *carrer de Balmes*, *plaça de Catalunya*, etc., tot i que és admissible ometre-la, per economia lingüística, encara que això violenti la sintaxi natural del català. En alguns casos, però, sempre fem servir la forma amb *de*, com en *passeig de Gràcia*.